

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. J.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2010, sp. zn. KÚOK/59418/2010/ODSH-SD/310, čj. KUOK 81654/2010, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 14. 2. 2012, čj. 76 A 21/2010 - 17,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 14. 2. 2012, čj. 76 A 21/2010 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2010, čj. SMo1/AŘMV/0017/2010/Hart, Magistrát města Olomouce, Odbor agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán I. stupně“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a uložil žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců a nahrazení nákladů řízení.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním u žalovaného. Ten rozhodnutím ze dne 3. 8. 2010, čj. KUOK/59418/2010/ODSH-SD/310, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, který rozsudkem ze dne 14. 2. 2012, čj. 76 A 21/2010 - 17, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

4. Krajský soud uvedl, že žalobce si nebyl vědom toho, že nemá řidičské oprávnění, a po zjištění této skutečnosti při spáchání dalšího přestupku tento stav napravil a požádal o vrácení řidičského oprávnění. Žalobce jednal v dobré víře a měl legitimní očekávání, že jej správní orgány budou informovat o tom, že není držitelem řidičského oprávnění, a vyzvou jej, aby podal žádost o jeho vrácení. Žalobce neřídil motorové vozidlo v době, během níž se na něj vztahovala sankce zákazu řízení motorových vozidel, avšak začal jej řídit ihned po uplynutí sankce, aniž by požádal o vrácení řidičského průkazu. Žalobce si nebyl vědom toho, že jedná v rozporu se zákonem. V tomto názoru žalobce utvrzovaly i opakované kontroly policie, při kterých nebylo zjištěno, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění, a policie ho toto jednání nesankcionovala. Podle krajského soudu měly správní orgány žalobce vyzvat, aby si vyzvedl řidičské oprávnění po ukončení zákazu řízení. Z těchto důvodů krajský soud dovodil, že nebyla prokázána subjektivní stránka přestupku, a navíc bylo prokázáno legitimní očekávání žalobce, že si obnovil řidičské oprávnění v souladu s požadavky stanovenými zákonem a rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

5. Podle krajského soudu bylo vydání rozhodnutí žalovaného překvapivé a nepředvídatelné a žalobce byl jednáním správních orgánů uveden v omyl. Správní orgány jednaly v rozporu s obecnými zásadami správního řádu. Krajský soud uzavřel, že nebyly naplněny podmínky pro potrestání žalobce a znaky skutkové podstaty přestupku, proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

6. S rozsudkem krajského soudu žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nesouhlasil a podal proti němu dne 28. 2. 2012 kasační stížnost, kterou doplnil dne 23. 4. 2012.

7. Stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že žalobce měl legitimní očekávání a postupoval v dobré víře, pokud očekával, že jej správní orgány vyzvou k tomu, aby požádal o vrácení řidičského průkazu. Pokud tak správní orgány neučinily, neznamená to, že žalobce byl uveden správními orgány v omyl.

8. Podle stěžovatele žalobce věděl, že mu bylo odňato řidičské oprávnění, protože dobrovolně odevzdal řidičský průkaz. Po uplynutí zákazu činnosti si žalobce o řidičský průkaz nepožádal, a i bez něj řídil motorové vozidlo. Ze správního spisu podle stěžovatele nevyplývá, že by žalobce od správních orgánů obdržel písemnost, na jejímž základě by mohl mít legitimní očekávání, že je oprávněn řídit vozidlo bez vydání rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění.

9. Stěžovatel dále namítal, že pochybení policistů při ukládání blokové pokuty během silniční kontroly nemůže žalobce zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek. Žalobce nemohl z uložené blokové pokuty, ve které nebylo zohledněno, že řídí bez řidičského oprávnění, dovodit, že může řídit vozidlo bez řidičského průkazu.

10. Stěžovatel považoval za nesprávný závěr krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele bylo překvapivé a nepředvídatelné. Proti žalobci bylo zahájeno správní řízení, správní orgán žalobci sdělil, jaké jednání je mu kladeno za vinu, a následně uložil žalobci sankci za spáchaný přestupek v souladu se zákonem. Pokud krajský soud v rozsudku uvedl, že byl žalobce správními orgány uveden v omyl, měl konkrétně vysvětlit, v čem omyl spočíval. Krajský soud podle stěžovatele v rozsudku dále nerozvedl, jakým způsobem správní orgány nedostály své povinnosti „*dbát vzájemného souladu všech postupů*“.

11. Stěžovatel dále nesouhlasil s obecným tvrzením krajského soudu, že správní orgány porušily základní zásady podle správního řádu. Krajský soud konkrétně neuvedl, který úkon nebo postup správního orgánu byl učiněn v rozporu se zákonem (§ 2 odst. 1 spr. ř.), jakým postupem správního orgánu vznikly žalobci zbytečné náklady a čím byl žalobce nad nezbytnou míru zatížen (§ 6 odst. 2 spr. ř.) či v jakém případě byla porušena poučovací povinnost. Správní orgány v přestupkovém řízení poučily žalobce o jeho právech a povinnostech, závěr krajského soudu je proto nesprávný.

12. Stěžovatel dále brojil proti názoru krajského soudu, že pro občany je obtížné rozlišovat pojmy „řidič“, „řidičský průkaz“ a „řidičské oprávnění“. Žalobce je podle stěžovatele osobou, která musela v autošколе prokázat znalost právních předpisů týkajících se provozu na pozemních komunikacích. Nejedná se proto o běžného občana, ale o osobu, která na základě zkoušky prokázala, že má potřebné znalosti k tomu, aby jí bylo uděleno řidičské oprávnění.

13. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhnul, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

14. Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že si je vědom toho, že měl požádat o vrácení řidičského oprávnění a podrobit se přezkoušení za účelem vrácení řidičského průkazu v roce 2003, tedy po uplynutí trestu zákazu činnosti. V období od roku 2003 do roku 2009 byl ale žalobce opětovně zastavován policisty a z jejich jednání a z následného postupu správních orgánů, které vedou evidenci přestupků, nebylo žalobci zřejmé, že řídí motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. Postupem správních orgánů byl utvrzován, že má stále platné řidičské oprávnění, které pouze nemá u sebe.

15. Žalobce tvrdil, že nejednal ani nedbalostně, protože mu správní orgány nesdělily, že není držitelem řidičského oprávnění. Poté, co tak správní orgány učinily, žalobce neprodleně požádal o vrácení řidičského oprávnění. Žalobce spoléhal na postup správních orgánů a nevěděl, že se dopouští přestupku. Následná sankce udělená správními orgány znamená významný zásah do jeho pracovní činnosti, protože podniká v oblasti autoopravárenství.

V.

16. Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti.

17. Okresní úřad Olomouc rozhodnutím ze dne 21. 10. 2002, čj. RD 1404/02, odňal žalobci řidičské oprávnění z důvodu sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorového vozidla v období od 21. 10. 2002 do 20. 10. 2003. Žalobce dobrovolně odevzdal řidičský průkaz, po uplynutí doby trvání sankce však nepožádal o jeho vrácení. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobci byla v roce 2007 uložena bloková pokuta ve výši 2500 Kč z důvodu překročení povolené rychlosti a v roce 2009 bloková pokuta ve výši 500 Kč. Nejvyšší správní soud dále zjistil, že žalobci byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel již v roce 1997 po dobu 12 měsíců z důvodu způsobení dopravní nehody pod vlivem alkoholu.

18. V roce 2009 bylo proti žalobci zahájeno správní řízení, protože správní orgány zjistily, že 19. 11. 2009 a 16. 12. 2009 řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. V rámci správního řízení žalobce uvedl, že si nebyl vědom toho, že nemůže řídit motorové vozidlo. V průběhu let 2003 až 2009 jej několikrát kontrolovala policejní hlídka a nesankcionovala jej za řízení bez řidičského oprávnění. Nabyl proto dojmu, že je oprávněn řídit motorové vozidlo bez omezení.

19. Správní orgán I. stupně poté shledal, že žalobce spáchal přestupek v nevědomé nedbalosti podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o přestupcích, a uložil mu pokutu ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 12 měsíců a nahrazení nákladů řízení.

20. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil i žalovaný a zamítl odvolání žalobce. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že policejní hlídky, které prováděly kontrolu žalobce a následně mu uložily blokovou pokutu, jej nemohly o blokaci řídičského oprávnění během předchozích policejních kontrol informovat, protože nedostatkem počítačového programu se odevzdání řídičského průkazu žalobce v systému nezobrazovalo. K nápravě chyby došlo v roce 2009.

VI.

21. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

22. Kasační stížnost je důvodná.

23. Nejvyšší správní soud o věci uvážil takto:

24. Pro spáchání přestupku je nutné naplnění formální a materiální stránky přestupku. Protože jiné formální znaky přestupku nebyly mezi stranami sporné, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda žalobce jednal protiprávně, zaviněně a zda jej správní orgány svým jednáním uvedly v omyl a zasáhly do jeho legitímní očekávání.

25. Podle § 94a odst. 1, 2 zákona o silničním provozu držitel řídičského oprávnění pozbývá řídičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Držitel řídičského průkazu je povinen řídičský průkaz odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.

26. Podle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řídičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řídičské oprávnění podle § 94a.

27. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že po uplynutí sankce zákazu řízení motorových vozidel je nutné postupovat zákonem stanoveným způsobem – tedy požádat o vrácení řídičského průkazu; oprávnění řídit motorové vozidlo se tedy automaticky neobnovuje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011 - 52, „*takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řídičům administrativně náročnější a přísnější postup, a sice vrácení řídičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řídič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Ta končí podle ust. § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu úkonem správního orgánu spočívajícím ve fyzickém předání řídičského průkazu žadateli na základě pravomocného správního rozhodnutí o vrácení řídičského oprávnění*“.

Vrácení řidičského průkazu podle § 102 zákona o silničním provozu je výsledkem samostatného řízení, v němž správní orgány rozhodnou o vrácení řidičského průkazu a současně zkoumají, zda je řidič stále způsobilý k tomu, aby byl držitelem příslušného oprávnění. Uvedený postup umožňuje při splnění zákonem předvídaných podmínek zkoumat zdravotní a odbornou způsobilost řidiče (§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu) a zajišťuje dozor nad výkonem zákazu činnosti; jeho výsledkem je vydání rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu a následně jeho fyzické vrácení. K řízení podle § 102 a § 114 zákona o silničním provozu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011 - 52, uvedl, že „při nedodržení uvedeného postupu odevzdání a vrácení řidičského průkazu brozí, že řidič, který má řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjištělné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu, za jehož dodržení se řidič, který řidičský průkaz odevzdal, po dobu odevzdání žádným takovým průkazem nemůže prokázat“.

28. Žalobce v nyní rozhodované věci odevzdal řidičský průkaz, po uplynutí sankce zákazu činnosti však nepožádal o jeho vrácení a přesto řídil motorové vozidlo. O vrácení řidičského oprávnění žalobce požádal až v roce 2010, tedy 7 let po uplynutí sankce zákazu řídit motorové vozidlo, a řidičský průkaz mu byl vrácen teprve na základě rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 13. 1. 2010. Žalobce tedy 7 let řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, aniž by správní orgány požádal o vrácení řidičského průkazu, čímž porušil povinnost stanovenou v § 94a a § 102 zákona o silničním provozu. Jednal tedy v rozporu se zákonem a správní orgány nepochybily, pokud z důvodu tohoto jednání zahájily správní řízení a následně rozhodly o spáchaném přestupku. Jednání správních orgánů nelze považovat za nepředvídatelné nebo překvapivé.

29. Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda žalobce jednal zaviněně, tedy zda správní orgány prokázaly úmysl či nedbalost. Správní orgány uložily žalobci sankci s tím, že spáchal přestupek v nevědomé nedbalosti. U této formy zavinění musí být naplněny kumulativně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, čj. 1 As 56/2008 - 66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem – mezi stranami není sporu, že v nyní řešené věci je tento znak naplněn. Správní orgány musí prokázat i druhý znak nevědomé nedbalosti, tedy musí zjistit, zda pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoli reálné znalosti. Ta se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.

30. Žalobce tvrdí, že u něj nebylo možné předpokládat zavinění ani ve formě nevědomé nedbalosti. Svou dobrou víru a legitimní očekávání žalobce opírá o policejní kontroly a o následně udělené blokové pokuty v průběhu roku 2003 až 2010, během kterých jej správní orgány nesankcionovaly za řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a udělily mu sankce pouze za jiné přestupky. Z jednání policie žalobce usuzoval, že je oprávněným držitelem řidičského oprávnění. Nejvyšší správní soud se s touto argumentací neztotožňuje. Lze souhlasit s žalobcem, že bylo chybou, že se v systému Policie ČR nezobrazovala blokáce jeho řidičského průkazu. Pochybení Policie ČR, která řešila přestupek žalobce, však nelze považovat za skutečnost, která by jej měla zvýhodňovat. Tím by došlo k absurdní situaci, že u osoby, která by nepožádala po uplynutí sankce zákazu činnosti o vrácení řidičského průkazu, ale spáchala v mezidobí jiný přestupek, by se předpokládala dobrá víra. Naopak osoba řídící bez řidičského oprávnění, která by jiný přestupek nespáchala a nemohla by se spoléhat na pochybení policejní

hlídky, by podle této logiky v dobré víře nebyla. Porušení zákonem stanovených povinností by bylo důvodem pro presumpci dobré víry, s čímž Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit.

31. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda žalobce mohl a měl vědět, že po skončení sankce je povinen požádat o vrácení řidičského průkazu. Žalobce v roce 2002 dobrovolně odevzdal řidičský průkaz v pětidenní lhůtě podle § 94a odst. 1, 2 zákona o silničním provozu. Žalobce proto věděl nebo měl vědět, že není držitelem osvědčení nezbytného k řízení motorových vozidel. Vzhledem k tomu, že žalobce vozidlo řídí pravidelně, pracuje v autoopravárenství, nelze jej považovat za osobu, u které by se dala předpokládat zásadní neznalost předpisů zabývajících se povinnostmi řidiče motorového vozidla.

32. V souvislosti s prokázáním nevědomé nedbalosti se Nejvyšší správní soud zabýval také tím, zda žalobce zachoval potřebnou míru opatrnosti. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183 - 184). Žalobce však nezachoval potřebnou míru opatrnosti, protože bez racionálního důvodu z jednání policie vyvozoval, že je oprávněn řídit motorové vozidlo bez řidičského průkazu. I z těchto důvodů proto lze souhlasit se stěžovatelem, že žalobce jednal zaviněně ve formě nevědomé nedbalosti.

33. Nejvyšší správní soud dále posoudil námitku týkající se neznalosti zákonných pojmů. Jak vyslovil Ústavní soud v usnesení ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000: „*Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada "neznalost zákona neomlouvá" ("ignorantia legis non excusat"). Ta je zajiště v právním státě nemyslitelná bez řádného vyhlášení normativního aktu stanoveným způsobem, tj. způsobem, jenž mimo jiné každému umožňuje se s tímto normativním aktem seznámit (srov. Veverka, Vl. - Boguszak, J. - Čapek, J.: Základy teorie práva a právní filozofie, Codex, Praha 1996, str. 24, 32)*“. Žalobce měl znát své povinnosti, a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán.

34. Protože další formální znaky přestupku nejsou mezi stěžovatelem a žalobcem sporné, je z výše uvedeného zcela zřejmé, že žalobce svým zaviněným a protiprávním jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku.

35. Nejvyšší správní soud tedy shledal, že žalobce svým jednáním naplnil formální znaky přestupku, a proto se dále zabýval materiální stránkou přestupku. Společenská nebezpečnost jednání – tedy materiální stránka přestupku - by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání zásadním způsobem snižovaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011 - 52, vyslovil: „*Dominoval-li se stěžovatel, že nesplní-li rozhodnutím stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz, může po uplynutí doby zájmu činnosti bez dalšího řídit, jednal natolik nezodpovědně, že u něho nelze mít materiální znak přestupku za vymizelý. Ani skutečnost, že po uplynutí doby zájmu činnosti řídil více než tři roky bez nehody či přestupku, nebezpečnost jeho jednání nesnižuje natolik, aby z materiálního hlediska již nešlo o přestupek*“. Uvedený právní názor lze použít i na situaci, že žalobce řidičský průkaz odevzdal, ale nepožádal o jeho vrácení a přesto řídil motorové vozidlo. Navíc žalobce v době, kdy řídil bez řidičského průkazu, spáchal několik dalších přestupků. Nejvyšší správní soud po posouzení jednání žalobce a všech skutkových zjištění neshledal zvláštní okolnosti případu, které snižovaly nebezpečnost jednání. Ani nedostatky v programovém vybavení, které používaly správní orgány, kterým se nezobrazovala blokáce řidičského průkazu žalobce, nelze považovat za okolnost snižující nebezpečnost jednání v nyní rozhodované věci. Neznalost zákona nemůže být zhojena

pouhými domněnkami ohledně činnosti správních orgánů. Nejvyšší správní soud uzavřel, že jednání žalobce naplnilo i materiální stránku přestupku.

36. Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, že žalovaný porušil základní zásady uvedené ve správním řádu. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že se jednalo o zcela obecné tvrzení, které nelze považovat za nosnou argumentaci. Rozhodnutí žalovaného zrušil krajský soud z jiných důvodů. Pokud snad krajský soud v dalším řízení dospěje ke stejnému názoru, musí obecnou úvahy podložit konkrétním pochybením žalovaného a vysvětlit, čím žalovaný základní zásady porušil.

37. Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěry krajského soudu, že žalobce měl legitimní očekávání a správní orgány jej uvedly v omyl. Žalobce naplnil jak materiální, tak formální stránku přestupku a v tomto konkrétním případě nenastaly žádné skutečnosti, které by jeho jednání ospravedlňovaly. Rozhodnutí správního orgánu proto nelze považovat za překvapivé nebo za rozhodnutí, kterým byly porušeny základní zásady správního řízení podle správního řádu.

38. Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky, proto jej podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. ledna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu